

В урочищі Хрести здійснюються мрії

Наталія КРАВЧУК Фото Миколи КОМАРОВСЬКОГО

Немічні тут зцілюються, безплідні – стають матерями...

Усі ми прагнемо різдвяного дива. Може, інколи не дуже віримо в те, що воно настане. Але все одно на нього сподіваємося й чекаємо... На Рівенщині є місце, де здійснюються найзаповітніші мрії! В урочищі Хрести люди просять у Господа здоров'я, дітей і кохання.

Це намолене місце між маленькими селами Луко та Хиночі Володимирецького району розташоване далеко від гамірної траси. Доїхати у Хрести можна лише знаменитою вузькоколійкою "кукушкою" чи ґрунтівкою - кіньми або легковиком. Тут тихо, спокійно, умиротворено.

Старі люди переповідають, що колись на тому місці одну сім'ю спіткала велика біда. Ніхто точно не може сказати, коли це сталося, скільки відтоді минуло років чи десятиліть (а може, й століть). Розповідають лише, що якоїсь зими лісовими стежками пробиралася крізь ту місцину родина сліпого старця. Чоловіка вела дружина-поводир, за ними бігли троє маленьких діток. Люта негода застала сім'ю просто у хащах. Снігова буря замела всі сліди, і вони не змогли дістатися до села. Втомлені довгим блуканням, сіли перепочити й... замерзли.

Знайшли родину старця лише раною весною: сніг зійшов і відкрив задубілі тіла. Селяни здивувалися - жоден звір не поглумився над ними. Загиблих поховали по-християнськи - на кладовищі у Луко. А на місці трагедії поставили хрести. Відтоді люди почали сюди приходити, аби пом'янути старця та його сім'ю. А потім хтось зауважив: якщо на тому місці молитися та просити у Бога й для себе благословення, щирі прохання здійснюються.

- Масове паломництво в урочище розпочалося два роки тому, – розповідає Іван Стріла, настоятель Свято-Миколаївської церкви із сусіднього села Воронки. – Незадовго до того приїхала жіночка, яка не могла мати дітей. Просила поради й допомоги. От її і скерували до хрестів. Не минуло й року, як вона народила.

Тепер їдуть в урочище старі й малі, батьки з дітьми, жінки, які не можуть пізнати щастя материнства. Моляться, залишають на хрестах свої стрічки, хустки чи рушники, під соснами кладуть дитячі іграшки й чекають на диво. Рідні немічних, які через недуги не можуть добратися у це віддалене місце, залишають біля хрестів їхні речі. А потім повертаються за хустинами та сорочками, аби знову віддати їх хворим. Запевняють, що й так допомагає.

Переказують, як неходяча жінка, помолившись під цими хрестами, встала й пішла, як мати чекала з війни "загиблого" сина, і невдовзі він повернувся живим та неушкодженим, як дівчина шукала кохання й зустріла саме в цьому урочищі свою долю - побралися... Головне - просити з вірою, без жодного сумніву.

– У Святому Письмі сказано, що нічого не відбувається без Божого благословення, – продовжує отець Іван. – Мабуть, Господь відкрив у нашому поліському краї це місце, аби люди задумалися про духовне. З благословення єпископа Сарненського і Поліського Анатолія після недільної служби у храмі ми їздимо на це місце, відправляємо панахиди, молебні, акафісти. Вирішено збудувати тут капличку.